

19/15

Uitspraak van het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen.

Het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen, hierna te noemen het College, heeft het volgende overwogen en beslist ten aanzien van de bij e-mail van 12 augustus 2019 door de heer A, hierna te noemen klager, ingediende klacht tegen mevrouw drs. B, hierna te noemen verweerster, lid van het Nederlands Instituut van Psychologen, en ingeschreven in de NIP-registers kinder- en jeugdpsycholoog NIP en psycholoog NIP, in deze procedure bijgestaan door mr. M.J.J. de Ridder, advocaat.

I Het verloop van de procedure

Het College heeft kennisgenomen van:

1. het klaagschrift met bijlagen d.d. 12 augustus 2019;
2. het verweerschrift met bijlagen d.d. 6 oktober 2019.

De mondelinge behandeling van de klacht heeft plaatsgevonden ter zitting van het College van 13 november 2019, waarbij klager en verweerster aanwezig waren. Verweerster werd bijgestaan door mr. De Ridder.

II De feiten

Op grond van de stukken en van hetgeen ter zitting heeft plaatsgevonden kan van het volgende worden uitgegaan.

II 1. Klager is gescheiden van zijn echtgenote, hierna te noemen moeder. Zij hebben een zoon, C, 9 jaar oud, hierna te noemen de zoon. Beide ouders hebben het gezag. De zoon woont de ene week bij klager, de andere week bij moeder.

II 2. Op aanbeveling van een leerkracht van de school van de zoon hebben de ouders zich gewend tot verweerster.

II 3. Op 6 februari 2019 heeft een intakegesprek plaatsgevonden op school. Daarbij waren aanwezig de ouders, verweerster en de leerkracht.

II 4. Tussen 21 februari en 12 maart 2019 heeft een psychodiagnostisch onderzoek plaatsgevonden.

II 5. Op 20 maart 2019 heeft verweerster op school de onderzoeksresultaten en het advies besproken met de ouders en de leerkracht. Verweerster heeft in dat gesprek meegedeeld dat zij als diagnose ADHD had gesteld en dat een combinatie van behandeling/begeleiding en medicatie de beste resultaten zou opleveren. Zij heeft toen gezegd dat medicatie gewenst was, maar niet noodzakelijk.

II 6. Op 27 maart 2019 is verweerster gestart met de begeleiding van de zoon, in de vorm van wekelijkse gesprekken. De zoon is eind maart, begin april tevens begonnen met medicatie.

II 7. In de periode tussen 17 april en 10 mei 2019 is er geen contact geweest tussen verweerster en de zoon, vanwege een ziekenhuisopname van verweerster en twee weken schoolvakantie.

II 8. Op 17 mei 2019 zijn moeder en klager met de zoon op consult geweest bij de kinderarts. Klager was ongerust wegens vragen van zijn zoon aan hem over het plegen van zelfmoord. Op 20 mei 2019 heeft klager verweerster telefonisch geïnformeerd over zijn contact met de kinderarts met betrekking tot zijn ongerustheid.

II 9. In overleg tussen de kinderarts en de ouders is besloten met de medicatie te stoppen.

II 10. De kinderarts heeft de ouders om toestemming gevraagd om contact te mogen hebben met verweerster. Klager heeft die toestemming op 20 mei 2019 gegeven, moeder op 3 juni 2019.

II 11. Op 3 juni 2019, aan het begin van de middag, heeft verweerster klager opgebeld in verband met het gesprek dat zij met de kinderarts had gehad.

Tijdens dat telefoongesprek tussen klager en verweerster is besloten de begeleiding van de zoon door verweerster te beëindigen. De lezingen van partijen over de inhoud en het verloop van dit gesprek lopen uiteen. Klager stelt dat verweerster hem meedeelde dat zij de zoon niet langer meer wilde begeleiden, omdat deze niet gemotiveerd zou zijn, maar dat zij uiteindelijk gezegd heeft de begeleiding wel te willen voortzetten, mits hij de medicatie zou gebruiken.

Verweerster stelt dat klager de begeleiding zelf heeft stopgezet.

II 12. Eveneens op 3 juni 2019, om 16:31 uur, heeft klager verweerster een e-mail gestuurd, waarin hij onder meer het volgende heeft geschreven:

“Met dit schrijven trek ik alle toestemming in voor zover dat met jouw bemoeienissen en mijn kind(eren) te maken heeft. Ik wil niet dat je je nog langer met .. (de zoon), op welke manier dan ook of een van mijn andere kinderen, bemoeit.”

Klager heeft in dat bericht ook aangekondigd een klacht tegen verweerster te zullen indienen.

II 13. Bij e-mail d.d. 11 juni 2019 heeft verweerster aan klager bevestigd dat de begeleiding van de zoon is stopgezet.

III Het standpunt van klager en de klacht

III 1. De klacht houdt in, zakelijk weergegeven, dat verweerster in strijd met de Beroepscode heeft gehandeld om de volgende redenen.

III 2. Volgens klager heeft verweerster zich niet professioneel, niet integer en niet zoals het de behandelaar van een kind betaamt, gedragen.

III 3. Klager verwijt verweerster het volgende:

1. dat zij de zoon, haar cliënt, in de steek heeft gelaten;
2. dat zij klager heeft gechanteerd door de zoon alleen te willen begeleiden als hij zijn medicijnen zou innemen;
3. dat zij op de school van de zoon negatieve uitlatingen over klager heeft gedaan;
4. dat zij aan moeder heeft verteld dat klager de begeleiding zou hebben stopgezet en daarover heeft gelogen toen klager haar daarmee confronteerde.

IV Het standpunt van verweerster

IV 1. Verweerster heeft de klacht gemotiveerd betwist en daartoe onder meer, zakelijk weergegeven, het volgende gesteld.

IV 2. Verweerster ontkent dat zij de zoon in de steek heeft gelaten. Volgens verweerster vertelde de zoon haar tijdens de begeleiding op 22 mei 2019 dat hij geen pillen meer innam, omdat er niets met hem aan de hand is en hij geen pillen nodig heeft.

Verweerster stelt dat zij in dat gesprek het onderwerp zelfmoord aan de orde heeft gesteld, en dat de zoon verklaarde dat hij iets op YouTube had gezien, waardoor hij nieuwgierig naar zelfmoord was geworden. De zoon verklaarde dit niet zelf te overwegen en zich geen zorgen te maken, en zij zag geen reden om aan zijn woorden te twijfelen, aldus verweerster.

IV 3. Volgens verweerster viel het haar tijdens de gesprekken met de zoon op 22 en 29 mei 2019 op dat hij nog maar weinig gemotiveerd was, nauwelijks meewerkte en vragen meestal alleen met 'ja' of 'nee' beantwoordde. Naar haar zeggen was dit de reden dat zij in het telefoongesprek met klager op 3 juni 2019 meldde dat begeleiding moeilijk is als een cliënt nauwelijks gemotiveerd is, en heeft zij als reden voor het gebrek aan motivatie zeker niet het stopzetten van de medicatie genoemd.

IV 4. Verweerster stelt dat zij de begeleiding nooit definitief heeft willen beëindigen, maar slechts heeft gemeld dat het misschien verstandig was om even te stoppen en de begeleiding weer op te pakken als de zoon meer gemotiveerd was. Volgens verweerster was het klager zelf die de begeleiding in het bewuste telefoongesprek van 3 juni 2019 beëindigde.

IV 5. Volgens verweerster belde zij klager op 3 juni 2019 met de intentie hem over haar gesprek met de kinderarts te vertellen en te spreken over klagers mogelijke twijfel over de door haar gestelde diagnose van ADHD, maar nam het gesprek een wending die zij niet had voorzien en ook niet had gewenst, doordat klager boos reageerde toen zij over de diagnose en zijn eventuele twijfel daaraan, begon.

IV 6. Verweerster ontkent dat zij zich op school negatief over klager heeft uitgelaten. Naar haar zeggen heeft zij tegen de directeur van de school, die zij toevallig tegenkwam toen zij daar voor een afspraak met betrekking tot een andere cliënt was, alleen gezegd dat de begeleiding van de zoon was gestopt en dat haar contact met de kinderarts daarom moest worden verbroken. Het is juist klager geweest die zich op school in negatieve bewoordingen over haar heeft uitgelaten, aldus verweerster.

IV 7. Volgens verweerster heeft zij inderdaad aan moeder verteld dat klager de begeleiding had stopgezet, en heeft zij tegen haar voorts hetzelfde gezegd als wat zij tegen klager had gezegd, namelijk dat het wellicht beter was om even te stoppen met de begeleiding en dat de zoon weer welkom was als zijn motivatie beter was.

V De overwegingen van het College

V 1. Ten aanzien van de klacht overweegt het College als volgt.

V 2. Ad klachtonderdeel 2:

V 3. Het College behandelt vanwege de chronologie van de gebeurtenissen eerst het tweede klachtonderdeel, waarin klager verweerster verwijt dat zij hem zou hebben 'gechanteerd' door hem mee te delen dat zij de zoon alleen wilde begeleiden als hij zijn medicatie zou gebruiken.

V 4. Het betreft hier het telefoongesprek tussen klager en verweerster van 3 juni 2019, waarover, zoals in II 11. is weergegeven, de lezingen van partijen uiteenlopen.

Ter zitting heeft klager verklaard dat hij tijdens dit telefoongesprek enigszins gestresst was, omdat hij in de auto op weg naar school was om de zoon op te halen, en dat zijn partner zijn telefoon tegen zijn oor aan hield, terwijl hij zelf de auto bestuurde en dat hij deze omstandigheden niet aan verweerster

heeft gemeld omdat hij erg graag wilde weten hoe het telefoongesprek tussen verweerster en de kinderarts was verlopen.

V 5. Uit de stukken en uit de toelichting ter zitting van beide partijen over het verloop van dit telefoongesprek kan worden geconcludeerd dat dit gesprek niet prettig verliep.

Ter zake van klagers stelling als verwoord onder V 3., staat het woord van klager tegenover dat van verweerster.

Het College overweegt dat verweerster onweersproken heeft aangevoerd dat zij al op 22 mei 2019 van de zoon had gehoord dat hij zijn medicijnen niet meer innam en dat zij dit ook telefonisch op 3 juni 2019 van de kinderarts te horen had gekregen. Dat verweerster dit reeds ingezette beleid van de kinderarts op dat moment had willen doorkruisen door het stellen van de door klager genoemde voorwaarde lijkt dan ook niet aannemelijk.

Nu klager zijn stelling tegenover verweersters gemotiveerde ontkenning niet nader heeft onderbouwd, concludeert het College dat niet is komen vast te staan dat verweerster zou hebben gezegd dat de zoon alleen welkom was als hij zijn medicijnen zou innemen. Het tweede klachtonderdeel is dan ook ongegrond.

V 6. Ad klachtonderdeel 1:

V 7. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting leidt het College af dat verweerster in het telefoongesprek op 3 juni 2019 aan klager kenbaar heeft gemaakt dat de zoon haars inziens niet gemotiveerd was.

Over wat er verder in dat gesprek over en weer is gezegd lopen, zoals gezegd, de lezingen van partijen uiteen.

Volgens verweerster wilde zij de begeleiding niet beëindigen, maar een pauze inlassen, bijvoorbeeld tot na de zomervakantie, en dan de begeleiding voortzetten, mits de zoon dan beter gemotiveerd zou zijn.

Klager heeft ook verklaard dat verweerster heeft gezegd dat de zoon bij haar mocht terugkomen, maar volgens hem moest de zoon dan wel zijn medicijnen gebruiken.

Wat hiervan zij, vaststaat dat klager zelf in het telefoongesprek heeft gezegd dat de zoon nooit meer bij verweerster zou terugkomen en heeft daarmee de behandeling van de zoon door verweerster beëindigd. Dat blijkt ook onmiskenbaar uit klagers e-mail aan verweerster van diezelfde dag, waarvan de kernzin hiervoor in II 12. is geciteerd.

V 8. Dat neemt niet weg dat het College, nu klager verweerster verwijt dat zij zijn zoon in de steek heeft gelaten, dient na te gaan of verweerster, uitgaande van het bepaalde in artikel 40 van de Beroepscode 2015, op de juiste wijze en met de minste schade voor de zoon, haar cliënt, met de begeleiding is gestopt.

V 9. Het College acht het begrijpelijk dat verweerster zich in de gegeven omstandigheden niet vrij voelde om nog enig contact met de zoon te hebben. Wellicht was het te overwegen geweest om nogmaals contact te zoeken met klager om de afronding van de begeleiding te bespreken.

Alle omstandigheden overwegende is het College van oordeel dat het niet tuchtrechtelijk verwijtbaar is dat verweerster dit niet heeft gedaan. Het eerste klachtonderdeel is eveneens ongegrond.

V 10. Ad klachtonderdeel 3:

V 11. Verweerster heeft ontkend hetgeen haar wordt verweten in dit klachtonderdeel. Ter zitting heeft klager verklaard dat hij zijn stellingen ter zake hiervan niet kan onderbouwen.

Nu de feiten derhalve niet zijn komen vast te staan is dit klachtonderdeel ongegrond.

V 12. Ad klachtonderdeel 4:

V 13. Verweerster heeft op bladzijde 3 van haar verweerschrift erkend dat zij aan moeder heeft verteld dat klager de begeleiding had stopgezet, maar zij heeft ontkend dat zij daarover zou hebben gelogen.

V 14. Het College acht het niet tuchtrechtelijk verwijtbaar dat verweerster moeder – co-ouder/verzorger van haar minderjarige zoon – van de beëindiging van de behandeling van de zoon op de hoogte heeft gesteld.

V 15. Gezien hetgeen hiervoor in V 7 is overwogen met betrekking tot klachtonderdeel 2 – te weten dat het klager is geweest die de behandeling door verweerster heeft stopgezet - kan ook niet geconcludeerd worden dat dit klachtonderdeel voor het overige gegrond kan worden verklaard.

V 16. Het College komt tot de slotsom dat de klacht in al zijn onderdelen ongegrond is.

VI De beslissing

Het College van Toezicht:

- verklaart de klacht ongegrond.

Aldus gewezen op **13 november 2019**

door:

mr. D.J. Markx, voorzitter,
mr. T.A. Leenhouts-Strijker, secretaris,
dr. J.P.C. Jaspers,
dr. G.T.M. Mooren,
drs. J.R. Mulder,
leden

en ondertekend door de voorzitter,

D.J. Markx